

Неразбраното

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 10 XII 1924 Г. - СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

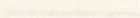
Неразбраното

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 10.XII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

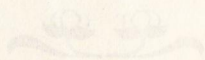
Нервазобъяснот

ТОВАКА ЖИЗЕТЛУХО РИНОГО АДО РИНОЖЕ АНИОШИ 4-1

(АННОТ УИ)

РИНОГО — ТИЗЕТЛУХО АН ВЕЛТИХ ЛТО АНИОШИ

ИЗДАТЕЛЬСТВО МАШИНОСТРОЕНИЯ

Москва 1951 г.

Неразбраното

Размишление.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Разлика между умножение и дѣление“.

Сега ще ви дамъ няколко правила. Едно отъ тяхъ е слѣдното: Не всичко, което се говори, трѣбва да разбирате. Щомъ не разбирате нѣщо, това показва, че то не е за васъ. Когато излизате на пазарь въ града, съ цѣль да купите нѣщо, всичко ли ще купите? — Ще купите само туй, което ви трѣбва. Всичко, което е изнесено на пазаря не е за васъ. Това е практическото положение. И въ науката не е всичко за васъ. Въ дадения случай, така трѣбва да гледате на въпроса. Нѣкой казва: азъ не разбирамъ това нѣщо. Кое можешъ да разберешъ? Азъ ще ви дамъ една формула: $(\cos Q + 1 \sin Q)^n = \cos n Q + 1 \sin n Q$. Какво разбрахте? Това е една теорема отъ единъ французинъ, азъ ще ви напиша името му, пъкъ вие ще го прочетете: Do Moivre. Питамъ ако вие знаете сега тази теорема, какво ще сполучите? Разбира се, въ математиката тази теорема има своя цѣнность, но за васъ

каква цѣнностъ има? Онѣзи отъ васъ, които не разбиратъ математика, ще кажатъ: ние не разбираме математика. Не, всѣки отъ васъ разбира нѣщо отъ математиката, но по своему. И животнитѣ разбиратъ по своему. Тѣ не разбиратъ математическитѣ формули, но има извѣстни математически проблеми, които тѣ разбиратъ и рѣшаватъ много добръ. По нѣкой пѣтъ тѣ правятъ много точни изчисления. Напримѣръ, една котка изчислява, съ каква сила да подскочи на разстояние отъ 20 крачки, за да попадне на жертвата си. Това сѣ математически изчисления, да знае, какво направление да даде на енергията. Защото, ако надскочи, ще прѣскочи жертвата — може да попадне прѣдъ нея или задъ нея. А да попадне точно на гърба на жертвата, това не е ли математическо изчисление? — Това е математика, но интуитивна. У животнитѣ изобщо работи най-разумната математика.

Сега да ви задамъ друга задача: $1 \times 1 \times 1 \times 1$. Какво разбрахте отъ тази задача? — Тукъ имате единица, умножена четири пѣти сама на себе си. Това, обаче, и е единица, това е буквата i , която означава въображаемитѣ, имагинернитѣ числа. Да умножимъ една въображаема единица четири пѣти, за да даде една реална единица. Това значи отъ нищо да направимъ нѣщо. Това нѣщо имали нѣкакво приложение въ жи-

вота? — Има разбира се. То значи: безъ брашно да направишъ една погача. Тази задача прѣдставя положението на онази домакиня, която безъ брашно може да направи погача. Сега, това положение може да се вземе и въ обратенъ смисълъ. Когато извѣстно положение се тълкува буквално, може да се изпадне въ смѣшни положения. Всѣко положение има разумно обяснение на нѣщата. Азъ имамъ една величина отъ 500 лева

$$+ 500 +$$

$$+ 500 -$$

$$+ 500$$

$$- 500$$

Тази величина въ дадения случай за тебе може да е отрицателна, а въ другъ случай, за другъ някой тя става положителна. Едно малко изяснение: прѣдставете си, че азъ имамъ да давамъ нѣкому 500 лева. Азъ имамъ тия 500 лева въ джоба си, но тѣ сж съ знакъ минусъ (-500 лв.) Онзи, който взима тия 500 лева, той има тази величина съ знакъ плюсь, туря ги въ кесията си. Значи, моятъ минусъ става неговъ плюсь. Тогава, плюсь и минусъ какво даватъ? Тѣй че въ единиятъ случай положителната величина за одного, става отрицателна за друго. И обратно: отрицателната величина за одного, става положителна за друго. Има величини, обаче, които сж положителни за всички и отрицателни за всички.

Природата има много методи, чрез които говори на хората, но главнитѣ, основнитѣ методи сж два. Всѣкога, когато природата говори на човѣка, ние разбираме, че Богъ чрезъ нея говори. Единиятъ методъ е, когато природата говори на сърцето на човѣка, а вториятъ методъ е когато говори на неговия умъ. Слѣдователно, когато говори на сърцето, учи го да бжде духовенъ, религиозенъ; кагато говори на ума му, учи го да бжде ученикъ, да придобива знания. Ние често казваме: човѣкъ трѣбва да бжде религиозенъ. Като че ако човѣкъ стане религиозенъ, всичко ще придобие. Не е така. Религиозниятъ човѣкъ по нѣкога може да бжде толкова голѣмъ фанатикъ и толкозъ ограниченъ, да мяза на нѣкоя крава. Той може да си състави за Бога такава смѣшна идея, такава обикновено вѣрую, че иди следъ туй да му кажешъ, че не е така. Сега всичкитѣ идеи, които срѣщаме въ живота, сж излѣзли все изъ човѣшкия умъ. Казватъ нѣкои: „Исаия казалъ тѣй“. Да, но Исаия нали бѣше единъ човѣкъ? Казвате: ама той билъ вдѣхновенъ отъ Бога. Вѣрвамъ да е билъ вдѣхновенъ, но що отъ това? Казвате: ами нали сж дохождали редъ проросци, нали дойде и Христось, Синъ Божий? Да, дохождали сж и пророци, дойде и Христось, но слѣдъ Христа нито пророци има, нито синове Божи и

има. Тогава дѣ е логиката? Какъ ще докажете, че въ Исаия дѣйствувалъ Духътъ Божий? Ти тамъ ли бѣше? — Така сж писали. Че и азъ мога да пиша. Кои сж основитѣ на туй вдѣхновение? Значи, този, който е билъ вдѣхновенъ, у когото Духътъ Божи е работилъ, той всѣкога е живъ. Значи, Исаия, който живѣлъ прѣди хиляди години, и днесъ е живъ. Христосъ, Който ж и в ѣ л ѣ прѣди 2000 години, и той е живъ. Нѣщата сж видими въ тѣхното проявление. Ако имаме една свѣщъ, която слѣдъ една минута изгасне, реална ли е нейната свѣтлина? Не е реална. Тя ще бѣде реална, само ако отново се запали. Казвате: прѣди нѣколко хиляди години еди-кой си пророкъ, или еди-кой си ученъ писалъ нѣщо. Каква полза имаме отъ това? — Ползата ще бѣде, ако тази свѣтлина и днесъ свети. И тия учени, пророци, светии и днесъ светятъ, затова и свѣтлината имъ е реална. Свѣщъта, която прѣди 2000 години е светила и сега трѣбва да се запали. Защо? Ако ви дамъ една свѣщъ която днесъ не може да гори, реалность ли е? — Не е, вие не можете да учите на нея. Но ако ви дамъ е д н а с в ѣ щ ѣ, която можете да запалитѣ и да учите на нея, тя е реалность. И днесъ има пророци, както и едно врѣме, само че

днесъ пророцитѣ имать други костюми, другъ фасонъ. Едно врѣме било на мода, като се яви нѣкой пророкъ, да бжде съ боси крака, съ голи рѣцѣ, разчорлень, гологлавъ, брадясаль, страшень на видъ. Днешния пророкъ ще видишь съ подрѣзана брада, хубаво облѣченъ и пакъ е пророкъ. Защо? Ще кажете: щомъ той си рѣже брадата, не е пророкъ. — Възможно е. Ами ако е жена пророчица и нѣма никаква брада? Чудни сѣ хората! Пророкътъ трѣбвало непрѣменно да бжде съ брада! Не е брадата, която го прави пророкъ. Брадата е нѣщо случайно. И безъ брада може.

Ето по този начинъ ние правимъ второстепенитѣ и третостепенитѣ нѣща въ живота си за най-важни. Не, въ живота ни има такива маловажни инциденти, за които не трѣбва ни най-малко за се спираме, Нѣкой казва: азъ не съмъ ученъ. Щомъ не си ученъ, можешъ да станешъ ученъ. — Учи! Ама азъ не съмъ силенъ. — Можешъ да станешъ и силенъ. — Работи! Ама азъ не съмъ богатъ. — Можешъ да станешъ богатъ. — Труди се! Азъ не съмъ красивъ. — Можешъ да станешъ красивъ. Менъ хората не ме почитать. — Може да те почитать. Туй сѣ нѣща, които може да придобиешъ. Знание, красота, власть, почитъ, всичко туй може да придобиешъ.

Какъ? — Отъ тебъ се изисква да учишъ, да се изпотришъ отъ учене. Нѣма да спишъ по 10 часа, но по 3—4 часа. Ще четешъ, ще мислишъ, ще прилагашъ. Не само да помнишъ нѣщата и да мислишъ, че това е наука. Това, което е запомнено, всѣки може да ти го вземе. Знаете ли на какво мяза заученото на паметъ? Като написано нѣщо на пѣсѣка край морето. Дойдатъ вълнитѣ, всичко заличатъ. Казвате: какво бѣше, дѣ остана знанието ми? — Не трѣбваше да го пишешъ на пѣсѣка край морето. Нѣкой си извади едно тевтерче, запише нѣщо, мисли, че го знае. Като вземете тевтерчето и търсите записаното, тогава ще мязате на онзи проповѣдникъ, който мъчно намиралъ отдѣлнитѣ мѣста въ Евангелието, та за да ги намира лесно когато му потрѣбватъ, турялъ на тия мѣста по единъ празъ лукъ. Жена му, като не знаела, защо е този празъ вжтрѣ въ Евангелието, извадила го. Дохожда попътъ, търси мѣстото, което означилъ съ праза, не може да го намѣри, нито праза е на мѣсто. Това сж анекдоти, които често се случаватъ въ живота ви. Не основавай твоето знание на този празъ, не ти трѣбва такова знание. Ти трѣбва да имашъ нѣщо положително въ главата си, което никой не може да ти го вземе, то е Божественото знание. Не казвамъ, че не трѣбва да записвашъ нѣ-

кои нѣща, но тѣ сж второстепенни. Има нѣща, които трѣбва да знаешъ. които трѣбва да сж написани вжтрѣ въ сърцето ти. Казвамъ: всички ще учите! Не е необходимо всички да сте философи, но трѣбва да учите. Желателно е да сте всички философи, пророци, но като не сте, и то не е лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да придобие толкова знание, колкото му е необходимо за сега, пъкъ въ великото бъдаще ще има условия да придобива още много знания.

Сега, кое е най важното за васъ? (— Какъ да се въдвори Царството Божие на земята). Да нека направимъ единъ малъкъ опитъ, да въдворимъ Царството Божие между насъ! Казватъ, че като дойде Христосъ, ще нареди закони, споредъ които всички хора на земята ще живѣягъ братски. То е външно положение на нѣщата. Защо ще чакате това врѣме? Христосъ и днесъ е на земята. Царството Божие може да се приложи още днесъ между трима, може да се приложи между петима, между 10, 20 100, 1000 и повече души. Какво ви прѣпятствува да приложите Царството Божие въ себе си? Вие чакате да дойде Царството Божие слѣдъ нѣколко хиляди години. Царството Божие отдавна е дошло, но вие сте закъснѣли. Слънцето на Царството Божие е изгрѣло вече. Нѣкои още спятъ и се запитватъ: дали е из-

грѣло слънцето? — Не е изгрѣло още. Казвамъ: кепенцитѣ на тия хора сж затворени. Тѣ гледатъ навънъ, но нѣма свѣтина. Отворете прозорцитѣ, слънцето е изгрѣло вече! Станете, измийте очитѣ си и хайде на работа! Каква е тази работа?

Ще ви прѣдставя друго едно положение. Въ физиката се говори за скачени сждове. Азъ нѣма да ви прѣдставя тия скачени сждове, както въ физиката, да се намиратъ на еднаква височина, но ще ви прѣдставя два скачени сжда, единиятъ С по-горѣ, а другиятъ — Д, по-долу поставенъ. Значи, тѣ сж на различни височини. Азъ ви поставямъ положението на тия скачени сждове въ малко по-друга форма. Да допуснемъ сега, че вие напълвате сжда С съ вода. Щомъ този сждъ е скаченъ съ сжда Д, тогава дѣ ще отиде водата? — Водата ще се прѣлѣе въ сжда Д, а сждътъ С ще се изпразни. Да кажемъ, че С и Д не сж сждове, а двѣ съзнания. Тогава, какво ще каже съзнанието С на Д? То ще каже: защо ми взе водата? Вѣрно ли е, че съзнанието Д взе водата на С? Туй сж скачени сждове и по силата на този законъ става прѣливане на водата отъ единия сждъ въ другия. Има ли право съзнанието С да каже, че туй, което ми е дадено, то ми принадлежи и никой нѣма право да ми го вземе?

Тази вода слиза въ Д по закона за скаченитъ сждове. Ако този сждъ е запушенъ отдолу, а въ сжда С постоянно се налива вода какво ще стане най-послѣ? — Сдѣдъ като се напълни сжда Д и сждътъ С ще се напълни, нѣма кждѣ вече да се излива. Щомъ сждътъ С се напълни и нѣма накждѣ повече да се изтича, водата отъ него ще започне да прѣлива, ще настане едно повръщане. Затуй казва Писанието: „Онуй, което дойде на врѣме, ще влѣзи, ще се употреби въ работа и ще излѣзе. Послѣ отново ще дойде и пакъ ще излѣзе“. Трѣбва да има непрѣкъснато движение. Каквато и колкото енергия си изразходвалъ, такава и толкова ще ти се върне. Въ природата има кръгъ на движение. Каквато енергия е изпратила твоята мисль въ свѣта, тази енергия на твоята мисль, като обиколи, като направи единъ кръгъ на движение, пакъ ще се върне при тебе. Слѣдователно, ние често се безпокоимъ, мислимъ, че губимъ. Не, този, който приема водата въ сжда С, трѣбва да бжде свободенъ, да не се безпокои отъ нищо. Той трѣбва само да възприема и да дава. Има извѣстни положения въ живота, при които ние само възприемаме и даваме, само се изпразваме. Тогава ние имаме свойствата на мѣсечината. Какво е свойството на мѣсечината? — Да се пълни и изпразва.

Тя е паница, която трѣбва да възприема и да дава. Всинца сте по една мѣсечина. Но мѣсечината има двѣ свойства: те възприема и дава. Слѣдователно, този процесъ сжщесвува и въ природата. Не мислете че всѣкога може да ви даватъ. Не, и вие ще давате. Сега нѣма да обяснявамъ този въпросъ повече, понеже ще настѣпимъ въ една областъ, за която не сте уравниво̀сени и ще направите криви заключения. Щомъ ти даватъ, непрѣменно трѣбва да давашъ. Ако не давашъ, ще има подпушване, а подпушването е най-голѣмото нещастие, което може да сполети човѣка. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това да се подпушишъ. Знаете ли на какво мяза подпушването? Единъ отъ турскитѣ султани билъ много уменъ и пожелалъ да намѣри начинъ, чрезъ който да излѣкува ония цариградски дембели отъ тѣхния неджгъ. Дохожда му на умъ слѣдната идея. Въ стаята, дѣто седѣли дембелитѣ, пуцали толкова много вода, че да ги застраши съ удавяне. Сжщеврѣменно оставятъ въ тази стая лопати, кофи за гребене и изливане на водата, та по този начинъ да заставятъ дембелитѣ да работятъ. Пуцатъ водата, и стаята се изпълва съ вода до колѣнѣ, но тѣ още лежатъ, не се дигатъ. Най-послѣ, когато водата вземе още по-голѣми размѣри, стигане до пѣпа имъ, започва да се изкачва

и по-нагорѣ, въ тѣхъ вече се събужда енергия за животъ, тѣ сграбчватъ кофи, лопати и започватъ да изхвърлятъ водата навънъ. И ние сме отъ тѣзи дембели, но като ни турятъ въ тази стая, вземаме тази ржчка и започваме да работимъ. Казва нѣкой: азъ работя. — Ще работишъ и оттатъкъ ще минешъ. Ние сме заставени на сила да работимъ. Нѣкой казва: „азъ съмъ много работенъ човѣкъ“. Азъ виждамъ, колко си работенъ. Хваналъ тази ржчка билъ много работенъ. Работишъ, защото имашъ зоръ. Ние не сме дошли до онова свободно положение да работимъ отъ любовъ. То е бждащата ни работа.

Сега, вие трѣбва да се съвземете, да учите. Учението е една необходимостъ, една потрѣба за ума ви. Трѣбва да разсждавате, като учите, а не само да запомняте. Човѣкъ трѣбва да помни нѣкой нѣща, а други да забравя. Често вие казвате: човѣкъ трѣбва да събира. Хубаво, но какво трѣбва да събира? — Хубавитѣ работи трѣбва да събира. И въ знанието — сжщо. Потрѣбното знание трѣбва да събирате! Вие трѣбва да се стремите къмъ онова класическо знание. Вие сега идвате да се учите, но започвате съ една наука на съмнѣние. Гледате, дали еди-кой-си е праведенъ, или не е праведенъ, дали той върви по Христовия пжтъ, или не върви. Вие не

може да знаете, дали единъ човѣкъ върви по Христовия пътъ, или не. Това сж ваши външни предположения. Вие не може да видитѣ, какво е разположението на неговото сърце и на неговия умъ. Послѣ, вие не можете да се произнесете, дали нѣкой човѣкъ е праведенъ, или не. То не е достъпно за мнозина отъ васъ. Не казвамъ, че не може да се знае, кой човѣкъ е праведенъ. Въ дадения случай, това може да се знае, но онзи човѣкъ който иска да се произнесе, дали нѣкой е праведенъ, или не, той трѣбва да разбира висшата Божествена математика. Може да се знае за единъ човѣкъ, дали е добъръ, или не въ даденъ случай, т. е. не сега дали е добъръ, но дали е живѣлъ добръ въ миналото, но има у тѣхъ признаци, които показватъ, че тѣ сега започватъ да живѣятъ добръ. Мнозина отъ васъ не сте живѣли добръ въ миналото. Нѣкой отъ васъ сега не живѣете добръ, казвате: то толкозъ тънко не може да се кара, ами да му пуснемъ края малко. Природата не обича да пуцашъ края на нѣщата. Ти ако живѣешъ за Бога, трѣбва да живѣешъ по всичкитѣ правила на Неговитѣ закони. Тѣ сж разумни закони. И цѣлиятъ нашъ животъ е основанъ отъ тия правила, които Богъ е положилъ. Всички трѣбва да мислитѣ, да разсждавате, да учите, да усвоите тия

правила. Нѣкои казва: търпѣхъ, търпѣхъ, но съ търпѣние работа не става. Вие не сте научили още, какво нѣщо е търпѣнието. Търпѣнието е най-красивото нѣщо, което човѣкъ може да придобие на земята. Ние считаме търпението за една отлична черта. Да може човѣкъ разумно да търпи, това е една отлична черта! Виждашъ, че нѣкой човѣкъ плаче. Нека плаче! Ама защо трѣбва да плаче? Защото Господъ иска да плаче. Нѣкой ходи босъ. Казвате: горкиятъ човѣкъ, босъ ходи! Казвамъ: Господъ иска той да ходи босъ. Ще се радвашъ, че е босъ. Ако мнозина отъ васъ бихте ходили лѣтно врѣме боси, сега щѣхте да бждете здрави. Да не мислите, че нашите обувки сж полезни. Не, лѣтно врѣме те ни лишаватъ отъ едно благо. Затова лѣтно врѣме ние трѣбва да се събуваме боси, за да можемъ да възприемаме енергия отъ земята. Вие срещнете нѣкое босо дѣтенце и казвате: горкото дѣтенце, останало е безъ баща и майка, да му купимъ едни обувка! Не, милостъта не седи въ туй, нека си е босо! Казвате: ама голичко е! Злото не е въ това, че е голичко туй дѣте. Чудни сж хората въ разсжденията си! Ако е зимно врѣме, разбирамъ, но лѣтно врѣме, ако ржцѣтъ и краката на това дѣте сж голи то е благословение заради него. Послѣ казвате: този

човѣкъ е загазиль въ сиромашия до колѣнѣ.“ Каква сиромашия? Той си има кѣща отъ двѣ стай и кухня които му даватъ приходъ 500 — 600 лева месечно. И послѣ казвате: сиромашъ човѣкъ е. Питамъ: дѣ му е сиромашията? Коя е нормата за богатството и сиромашията на единъ човѣкъ? Въ България кого считатъ богатъ човѣкъ? Коя е нормата за това? Въ Америка за да бѣде човѣкъ богатъ, трѣбва да има нѣколко милиона долари. Тамъ работятъ съ голѣми цифри. Ако имашъ 100,000 долари или 200,000 долари, ти минавашъ за обикновенъ човѣкъ; ако имашъ единъ милионъ долари, ти си богатичкъ, а отъ петъ милиона долари нагорѣ, ти се считаешъ за богатъ. Каква е българската норма за опрѣдѣляне кой е богатъ човѣкъ? (— Нѣма такава мѣрка. Не, богатството на хората се опрѣдѣля отъ тѣхната кръвь. Дали човѣкъ може да бѣде богатъ, това е точно математически опрѣдѣлено. Елементитѣ на кръвьта показватъ, дали нѣкой човѣкъ ще бѣде богатъ или не. Като разложитѣ кръвьта, ще видите, какви елементи се съдържатъ въ нея. Нѣкой вѣщъ химикъ, по състава на кръвьта въ нѣкой човѣкъ, може да опрѣдѣли, до колко е богатъ този човѣкъ. Елементитѣ на кръвьта показватъ, какво е богатството му. Когато кръвьта ти е бѣдна, и цѣль свѣтъ да

ти дава пари, ти пакъ сиромашъ ще си останешъ. Онова, което човѣкъ може да изяда и да се ползува разумно отъ него, онова, отъ което човѣкъ се радва като го възприеме, то е неговото богатство. Другото азъ наричамъ товаръ. И така, въ физическия свѣтъ истинското богатство на човѣка е въ кръвта. Въ духовния свѣтъ богатството му е въ живота, а въ Божествения свѣтъ, богатството му въ духа. Слѣдователно, кръвта, животътъ и духътъ съдържатъ всичкото богатство на човѣка. Ако искашъ да бждешъ богатъ на земята, богата кръвь трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ въ духовния свѣтъ, животъ трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ въ Божествения свѣтъ, духъ трѣбва да имашъ. Нѣкой казва: „Духъ трѣбва да имашъ“. Духътъ е богатството на Божествения свѣтъ. „Животъ трѣбва да имашъ“. Животътъ е богатството на духовния свѣтъ. „Кръвь трѣбва да имашъ“, Кръвта е богатството на физическия свѣтъ. Сега нѣкой ще каже: ами ако моята кръвь е бѣдна? — Тогава ще се молишъ, ще знаешъ, че си бѣденъ. Тѣй ти е опрѣдѣлено, да живѣешъ въ бѣднотия. И тази бѣднотия ти трѣбва да я възлюбишъ! Като възлюбишъ бѣднотията, за въ бждаще, въ друго сществуване Господъ ще ти даде по-богата кръвь. Пъкъ и сега

има нѣщо хубаво вложено въ кръвта ти. Значи, животътъ е тѣсно свързанъ съ кръвта. Духътъ пъкъ е тѣсно свързанъ съ живота. Така вървятъ тия положения. Не мислете, че вие можете да станите отвѣнъ, механически богати. Всѣки носи въ себе си и духътъ, и животътъ, и кръвта. Отъ тия три фактора; зависи богатството на човѣка. а не отъ насъ. Тѣ не сж механически нѣща, не сж опрѣдѣлени по единъ фаталенъ законъ, но тѣ сж опрѣдѣлени отъ единъ разуменъ законъ. Какъвто животъ сме живѣли въ редъ сжществования, и както днесъ живѣемъ, съобразно съ това и Богъ постъпва. Той ни знае отъ дѣца. Ти на едно твое разумно дѣте давашъ повече. Защо? Защото то е разумно, добро. И Богъ е опиталъ всѣки отъ насъ, знае, че нѣкои сж умни, разумно сж живѣли, работили и затова имъ дава повече. Има нѣщо добро вложено въ тѣхъ още отъ миналото. Нѣкой отъ насъ сж карали много на широко. Богъ ги познава, знае, какво има да се случи съ тѣхъ.

Сега, всѣки, който иска да обогати своята кръвь, ще започне чрѣзъ живота си. Животътъ е, който обогатява кръвта. Който иска да обогати своя животъ, той започва съ духа. Това сж процеси, които трѣбва да знаете. Вие започвате и казвате: азъ имамъ

знания, виждамъ всичко. Че като виждашъ, какво ще направишъ? Само ти ли виждашъ? „Азъ имамъ знания, чувамъ“. Че като чувашъ, какво ще направишъ? Само ти ли чувашъ? Ти може да виждашъ всички тия хора въ свѣта, но всички не виждатъ ли? Колко отъ тия, които виждатъ, ставатъ учени? Колко отъ тия които слушатъ, ставатъ музиканти? Ние слушаме единъ концертъ, но не можемъ да го запомнимъ, а другъ като слуша, запомня цѣла пѣсень. Значи, плюсь слушането има нещо друго. Ти минешъ покрай нѣкое мѣсто, но другъ види и запомни. Ти си миналъ и веднажъ и дваждъ прѣзъ сѣщото мѣсто, но като минешъ, казвашъ: дали това мѣсто е сѣщото, или не е? Защо? — Има нѣщо, което липсва въ този човѣкъ.

Та сега вие казвате, че не сте съвсѣмъ запознати съ Господа. Азъ ще ви направя едно възражение. Това е все едно, че казвате: азъ искамъ да се запозная съ слънцето. Та нима всички хора не сѣ запознати съ слънцето? Всичката енергия е заета отъ слънцето. Всички хора сѣ запознати съ слънцето. То грѣе всичкитѣ. Ама нѣкой сѣ хилави. Че какъ тѣй? Нѣкой се грѣе на слънцето и става здравъ, а другъ се грѣе на слънцето, и нѣма здраве. Защо е тоза? Значи, има нѣщо което липсва на този човѣкъ. Главното, което се изисква отъ всички, е: да изпъл-

нимъ волята Божия! Ние трѣбва да възприемемъ туй Божествено благо, слънцето, въ което се крие този Божественъ животъ и да го използваме разумно. Само този животъ е въ състояние да ни повдигне. За това нѣщо е потрѣбно знание. Въ школата ние искаме да анелираме на вашия умъ, на вашето сърце, на вашата воля, всички заедно да работятъ. Най много се апелира къмъ вашия умъ, да работи, да мисли. Въ неделнитѣ бесѣди пъкъ се засѣга главно вашето сърце: ще чувствувате и прилагате. Умътъ ще разбира и учи, а сърцето ще чувствува и прилага. Необходимо е всѣко нѣщо да се разбира. Ако ви покажа една малка линийка, какво означава тя? — Тя може да прѣдставлява една пръчица. Малкитѣ дѣца знаятъ пръчката. Дрбрѣ. Същеврѣменно на тази пръчка може да туримъ една малка сиджимчица, една малка връвчица. Такава пръчица дѣцата я взиматъ и съ сиджимчицата удрятъ. Съ тази пръчица майка имъ ги удряше, тя ги учѣше на първия урокъ въ живота — на послушанието. Дѣтето, като обича тази пръчица, вземая и започва да размахва съ нея изъ въздуха. И наждѣто мине, всичко засѣга. Но защо дѣтето туря една малка сиджимчица на тази връв? Отдѣ му дойде тази идея? Тази връвъ показва, че отъ нея излиза пластична енергия. Ако срещ-

нете единъ магъ, ще видите, че и той има такава една пръчица, само че отъ лѣска. Още отъ старо време магитѣ сж държали своитѣ пръчици въ широкитѣ си ржкави, които носили. каквито свещеницитѣ носятъ днесъ. Нѣкой магъ като извади тояжката си, отъ нея излиза огнена енергия, и той воюва. Дѣтето като не може да изпрати такава огнена енергия, чрѣзъ тояжката си, казва: „Азъ съмъ магъ!“ И като мине покрай кокошкитѣ и размаха пръчицата, тѣ познаватъ че то е магъ. Като дойде до воловетѣ и този волъ нашари, онзи волъ нашари, всички волове трепватъ. Отъ онзи истински магъ е излѣзло нѣщо невидимо, и дѣтето, като изважда малката си пръчица, въ неговия умъ се заражда идеята за магъ, за мощностъ, затова то реализира тази идея и казва: азъ съмъ магъ! Ето защо, дѣтето като си направи такова камшиче, играе на магъ. Всички, които махатъ камшикъ сж все магйосници.

Нѣкой пжтъ ние разглеждаме малко отвлѣчени въпроси. Казвате: сега животътъ ни налага нѣкои по-реални нѣща. не е време до тия отвлѣчени въпроси. Добрѣ, кажете ми кои сж реалнитѣ нѣща, които сегашниятъ животъ налага! Въ какво се заключава тази реалностъ? — Сегашниятъ животъ се отличава по своята голѣма интенсинвностъ. Въ пжтува-

нето на железниците има по-голяма интензивност. Отъ тази голяма интензивност сж произлѣзли всички съврѣменни нервни болѣсти. Голѣмата интензивност на живота разклаща нашитѣ нерви. Понеже не разбираме законитѣ, тази интензивност, тази голяма възбуденост дава обратни резултати, става подпушване, което се отразява въ ума и въ сърцето. Човѣкъ, който иска бързо да прѣживѣе, който иска да израстне изведнажъ, който иска много нѣща, той бързо остарѣва. Който бързо расте, бързо и остарѣва; който бързо остарѣва, бързо и осиромашава. Такъвъ е законътъ въ природата. Наблюдавайте явленията въ природата, ще видите, колко е послѣдователна. Колко врѣме е живѣла онази тиква, която въ продължение само на шестъ мѣсеца е пуснала десетъ метра стѣбло? — Малко е живѣла тя. Но защо? — Понеже въ нея има голѣмо желмние въ едно кратко врѣме да израстне. Скоро израства, но и скоро умира. Джбътъ, който расте полека, дълго врѣме живѣе. Сто години трѣбватъ на джба, за да израстне. Значи, процеситѣ които ставатъ въ насъ, не трѣбва да бждатъ бързи, но медлени, послѣдователни, методични, за да могатъ да произведатъ въ насъ онази необходима стабилностъ. Не се радвайте на вашата избухлавость, на вашата експансивност!

Казвате: азъ съмъ много радостенъ. Тия чувства въ човѣка сж прѣходни. Тѣ моментално изникватъ въ човѣка и скоро прѣминаватъ. Тѣ сж резултатъ на едно разширение, на единъ приливъ въ човѣка. Тази енергия трѣбва разумно да се използва. Това показва, че твоитѣ снѣгове, ледове започватъ да се топятъ. Използвайте тѣхната енергия, тя не е постоянна. Бързитѣ радости носятъ и бързи скърби. Сжщото нѣщо е и въ любовта. Който скоро се влюбва, комуто скоро се запалва сърцето, скоро и угасва. Любовта трѣбва да дойде по единъ послѣдователенъ, бавенъ начинъ, тъй, както бавно медлено идва и свѣтлината: най-напрѣдъ се зазорява слабо и постепенно слънцето се издига до обѣдъ на най високата си точка. Такъвъ е и процесътъ на Любовта. За да се прояви Любовта, трѣбва да се изрази поне четвъртъ отъ кръга. Не съдържа ли тази четвъртъ, това не е любовъ. Тя не е любовъ, ако нейниятъ жгълъ е 1° , или 10° , или 20° . Не тя трѣбва да образува жгълъ най-малко отъ 90° , за да се чита Любовъ. Любовта въ духовния свѣтъ не залѣзва никога. Тамъ тя прѣдставлява единъ непрѣкъснатъ процесъ, никога не спира. Когато твоята любовъ на земята достигне до своя зенитъ, тогава духовната любовъ ще започне своето разоряване. Значи, ти ше

се покачишъ на едно по-високо поле въ вѣчността. Слѣдователно, ти ще проявишъ една по-голяма стабилностъ, едно по-голямо разширение. Нашата любовъ на земята загасва, но истинската любовъ никога не загасва. Това трѣбва да знаете. Ако разбирате обикновения процесъ на загасване, това сж обикновени разбирания, това сж обикновени, прѣходни проявления на любовта.

Сега, тия идеи, които прокарвамъ тукъ, сж потрѣбни за васъ, за да придобиете една стабилностъ въ живота си. Вие се боритѣ съ едно противорѣчие, което възниква отъ сблъскването на старитѣ съ новитѣ идеи и казвате: новитѣ идеи сж неприложими въ живота. Защо да сж неприложими? Има правила, които могатъ да се приложатъ още днесъ. Едно е вѣрно, че новитѣ идеи не могатъ да се приложатъ изведнажъ, въ сзоята пълнота, но Любовта, напримеръ, всѣки може да приложи въ себе си. Пъкой казва: азъ не виждамъ любовта между менъ и васъ. Дали ти виждашъ тази любовъ, това важи за тебе. Ти не трѣбва да я виждашъ, а да я чувствувашъ въ себе си. За мене е важно, какво азъ чувствувамъ въ даденъ случай. Любовта важи само заради васъ. Всѣки отъ васъ самъ за себе си трѣбва да чувствува тази любовъ, Ще бжде смѣшно, ако вие ме пи-

тате, дали азъ имамъ любовъ. Щомъ питамъ, дали имамъ любовъ, това показва, че ти нѣмашъ никаква любовъ. Всѣки отъ васъ си знае, дали има любовъ, или не. Любовта се чувствува, не се говори за нея. Тя е единъ въпросъ, върху който, колкото по-малко се говори, толкозъ по-добрѣ. За любовта не трѣбва да говоримъ. Тя още не предстои на научно изучаване. Речешъ ли да я изучишъ, тя си заминава и те оставя, Тя е единъ отъ ангелитѣ. Тя заминава и ти оставашъ да изучвашъ сѣнката ѝ. Нѣма да буташъ Любовта, ще я пазишъ свещенно. Заради нея нѣма и да говоришъ. Като я виждашъ, ще се радвашъ на нейното присѣствие. Тя като дойде въ дома ти, ще ти донесе слѣдното: сиромашията ще изчезне, страданията ще изчезнатъ, мъчнотииитѣ ще изчезнатъ и ще внесе миръ, радость, спокойствие, потикъ, инициатива. По това се познава Божиата Любовъ.

Сега, нѣма да туряме въ контрастъ свѣтската любовъ и Божествената Любовъ. Не правете таково сравнение! Има ли нужда да сравнявате единъ малкъ чучуръ, който едва цицерика който едва капе съ единъ голѣмъ изворъ? Не ги сравнявайте! Божиата Любовъ е онзи голѣмъ, обилень изворъ, отъ който ти ще си вземешъ толкозъ, колкото ти трѣбва. По нѣкой пѣтъ вие сте лакоми, искате да вземете

двоенъ дълъ. Не ви трѣбва много. Взимайте отъ Любовъта по малко, ако искате дълго врѣме да ходитѣ на извора. Ще взимате отначало по малко и постепенно ще увеличавате, докато се приспособите на тази Божествена сила, която действува въ васъ. Това сж научни методи, съ които вие трѣбва да се справите. Прѣстанете да се съмнѣвате! Казвате: ама това е невъзможно! Оставете на страна, кое е възможно и кое невъзможно, Възможно и невъзможно, това сж нѣща относителни, нереални. Невъзможни сж докато не ги знаемъ, докато не изпълняваме волята Божия, но когато изпълнимъ волята Божия, Богъ ще има всичкото бгаговоление къмъ насъ. Когато изпълнимъ волята Божия, кредитъ имаме, а когато не я изпълнимъ, нѣмаме кредитъ. Такъвъ е законътъ. Това, че нѣкои отъ васъ сж по-умни, а нѣкои не сж тъй умни, то зависи отъ васъ. Всички можете да учите. Нѣкои ги е срамъ да попитатъ, когато не знаятъ или не разбиратъ нѣщо. Казватъ: какъ тъй, азъ 45 годишень човѣкъ ще отида при това дѣте, да го питамъ нѣщо, При това, имамъ таково обществено положение. Какъ ще му кажа, да ми разправи нѣщо? Азъ глѣдахъ единъ дѣдо, казва на внучето си: „Я, дѣдовото, ми кажи, каква бѣше тази буква?“ — Ето единъ благодарень човѣкъ! Дѣтето е малко момченце

но дѣдото го пита, каква е тази буква, и то пише. „Ха дѣдовото утрѣ пакъ ще ми покажешъ нѣкоя буква. Днесъ, дѣдовото, една буква, утрѣ, дѣдовото, друга буква и току погледнешъ, слѣдъ двѣ години дѣдото чете и пише. А нѣкой голѣмъ, горделивъ човѣкъ казва: „Този малкиятъ ли ще ме учи?“ Какво има въ това, стига да добиешъ знание, нека те учатъ и дѣцата. Смирение ви трѣбва! Туй малко дѣте на земята е единъ голѣмъ ангелъ въ малка форма, то е по-старо отъ дѣдото. Казвамъ: малко дѣтел Въпросъ е, кой е по-старъ, дѣдото или дѣтето. Казвамъ: туй дѣте е по-старо отъ дѣдото, затова има право да го учи. А ти ще кажешъ: „Ела дѣдовото, покажи ми тази буква!“

Смирение трѣбва на ученика! На всинца ви трѣбва смирение, за да се учите. По този начинъ само ще добиетъ знание. Нѣма да помислите, че сте остарѣли -- ще учите! За туй казва Христосъ, ако не станете като малкитѣ дѣца. Нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Това е по отношение на науката, по отношение на Мъдростъта. Царството Божие е мѣсто за наука. Туй, което вие знаете, турете като основа на туй, което сега трѣбва да учите. Тукъ има нови нѣща, които трѣбва да учите. Ако е въпроса да прѣповтаряме миналитѣ работи, ние можемъ да ги намѣримъ въ коя и да е библиотека. Ние трѣбва да при-

ложимъ нѣкои отъ новитѣ положенія

Азъ желая сега, да внесете Царството Божие между васъ! Всѣки отъ васъ най-първо да внесе Царството Божие въ себе си. Внесе ли го въ себе си, ще го внесе и въ околнитѣ. Ще кажете: възможно ли е? — Опитайте! Азъ имамъ единъ методъ, който винаги прилагамъ въ живота си. Той седи въ слѣдното: никога не отричамъ нѣщата. Защо? Ще ви обясня. Да кажемъ, че прѣдъ мене се намира тиня. Какво правя? Азъ не взимамъ лопата да изхвърлямъ тази тиня навънъ, но гледамъ, да ли може отъ тази калъ да стане нѣкое гърне, или да ли може да се употреби като торъ за нивата. И най-послѣ, като се увѣря, че за нищо не може да се употреби, взема маркуча, пусна изобилно вода върху нея и така я измета навънъ. Пуснете вашия маркучъ съ вода вътрѣ въ васъ! Нека тече въ васъ новиятъ животъ, той ще изчисти лошото, нечестито въ васъ. Не се борете съ лошото! „Не противи се злomu“, е казано въ Писанието. Не се борете съ злото, пуснете доброто да тече въ васъ. то ще уравни всичкитѣ нѣща въ живота.

Азъ ще ви попитамъ: кой е най-важниятъ въпросъ въ живота? Вие не можете да отговорите, защото единъ мисли, че едно е важно, другъ мисли,

че друго е важно. Въ това отношение не сте едно-мишленици. Или ще кажете: най-важният въпрос е да върваме въ Бога, да слѣдваме Христа. Всички тия нѣща сж важни, но кой е най-важният въпросъ въ тозъ моментъ за васъ? Ако те бѣсятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да те освободятъ отъ въжето. Ако се давишъ, кой е най-важниятъ въпросъ — да те извадятъ отъ водата. Ако те биятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да прѣстанатъ да те биятъ. Ако нѣмашъ пари, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да имашъ. Тѣй щото, най-важниятъ въпросъ, той е въпросътъ на необходимостта, отъ какво имашъ нужда въ дадения моментъ. Всѣки човѣкъ има нѣщо най-важно въ дадения случай. Ако нѣкой мисли, че една мисль е най-важната, тя е тази която е по-трѣбна за него. Ако тази мисль ни съединява прѣ-мо съ Бога, тя е най-важната, защото ни съединява съ първия източникъ на живота, като изглажда всичкитѣ ни отношения. Тази е най-важната ни мисль, която ще послужи за основа при разрѣшението на другитѣ мжчни въпроси въ живота ни. Не искайте да разрѣшите всичкитѣ въпроси! Азъ не искамъ да разрѣшитѣ всичкитѣ въпроси. Ако разрешитѣ единъ въпросъ, десетъ ще се повдигнатъ, ще останатъ въ ума ви неразрѣшени. Така е въ Божествения свѣтъ

Вие мислите, че ако разрѣшите всичкитѣ въпроси въ духовния свѣтъ, то е другъ въпросъ, но на земята не е така. Ако на земята разрѣшите единъ важенъ въпросъ на деня, може той да е микроскопически, радвайте се, то е достатъчно, Като сте разрѣшили този въпросъ, на другия денъ ще разрѣшитѣ другъ. Разрѣшаването на всѣки въпросъ ще внесе една малка радостъ въ душата ви. Радвайте се, че можете да разрѣшите малкия въпросъ!

И тъй, ще учите! Пъкъ всичко, което се учи въ училище, не трѣбва да го разбирате, не се стремете да разберете всичко! Какво заключение ще извадите? Азъ зная, какви ли не противорѣчиви възгледи ще има. Нѣкой ще каже: „Учителътъ ни учи, че всички въпроси не трѣбва да се разрѣшавать“. Другъ ще каже: „Учителътъ каза, че ние не трѣбва да бъдемъ богати“. Ама стига ви на умъ да просите пари. Хубаво, защо просишъ? Иди работи! Като каже човѣкъ, че не иска да бжде богатъ, трѣбва да бжде послѣдователенъ, пари никога не трѣбва да проси. Ще отиде нѣкъдѣ и ще каже: „Имате ли работа?“ Той трѣбва да си каже: ако мога да изработя нѣщо съ ржцѣтъ си, ще ямъ; ако ли не, нѣма да ямъ. Ти ще изкарашъ съ потъ на чело прѣхраната си. Нѣма да постишъ, но ще работишъ. А сега

нѣкой ще каже: азъ пари не приемамъ, не искамъ да се опетнявамъ. Хубаво, онзи твой приятелъ може да се опетни, той може като копае земята да се окаля, а ти не можешъ. Ти можешъ послѣ да му кажешъ: азъ не работя, защото не искамъ да се петня съ паритѣ, но дай ми ти 100 лева отъ тия оцапанитѣ! Затова умѣтъ ти стига, много си майсторъ! Каква философия е тази? Не, труди се и ти като него! Колко изкушения е миналъ този твой приятелъ, докато спечели тия пари! Не искашъ да вземешъ неговия товаръ, а искашъ да участвуващъ въ благата. Не, трѣбва да бждемъ справедливи! И между васъ нѣкой пжтъ съ тия разсъждения ставате нахални. За нѣкой по-богатъ братъ казвате: този братъ е богатъ, той трѣбва да дава, не ги е спечелилъ съ трудъ, той все е пооткрадналъ нѣщо. Не говорете така! Да мълчите! Че кой не е кралъ? Ако приложимъ принципа тѣй, както трѣбва, кой е билъ послѣдователенъ? Кой отъ насъ е живѣлъ тѣй, както трѣбва? Не говорете така! Радвайте се на този богатъ братъ, мислете, че е добъръ, не мислете за богатвото му! Оставете богатството на страна! Така трѣбва да мислите, другояче не може да се разрешать въпроситѣ. Господъ ще сѣди работитѣ. Богатиятъ е кесия на Бога. Пари ли туря Богъ, вода ли туря, то не е на-

ша работа. Има ли право външната публика да сѣди онзи касиеръ, когото господарьтъ на банката сѣди? Нали въ банката има инспекторъ, той ще прегледа касата, ще види, дали касиерьтъ е злоупотрѣбилъ, или не. Казвать за нѣкого: ама той обича да бѣрка въ касата. Инспекторьтъ дойде, провѣри, нѣма никаква кражба. Като говоримъ за богатитѣ хора, ние ги взимаме принципално, разбираме богатъ човѣкъ въ всѣко отношение: богата кръвь, богатъ животъ, богатъ духъ. Три вида богатство различаваме: или богата кръвь, или богатъ животъ, или богатъ духъ. Кое ще изберете? — Богатъ духъ нали? Нѣкой отъ васъ сте богати духомъ. Тогава защо взимате пари?

Противорѣчия изпъкватъ навсѣкжде въ свѣта. Гледайте най-шърво да се справите съ противорѣчиата. Има едно математическо положение че въ свѣта сѣществува единъ разуменъ законъ: всичкитѣ енергии, които сѣществуватъ въ съзнанието ни, сѣ съизмѣрими и разумно опрѣдѣлени. Азъ говоря за съзнанието. Всичкитѣ разумни енергии, които обитаватъ въ нашето съзнание, тѣ сѣ, които ни правятъ богати. Слѣдователно, не отричай разумността която Богъ ти е далъ! Отричашъ ли я, ставашъ бѣденъ. Не ставай богатъ на бързо! Ти признай и разработи онова, което

Богъ е вложилъ въ ума ти, и богатството ще дойде. Затова човѣкъ трѣбва да има едно благородно сърце. Въ дадения случай вие трѣбва да бждете благодарни на туй, което имате, на този животъ и на всички блага около него, които Богъ е вложилъ въ васъ. Благодарни ли сте, за въ бждаще ще дойде по-добро положение. Туй е философия, която ще приложите като ученици въ всичкитѣ области на живота си и ще опитате резултатитѣ ѝ. Защото човѣкъ не може да бжде добъръ, докато не е уменъ. Първо се започва съ ума.

Коя е най-важната мисль, която ви остана отъ всичко казано до сега? (— Да въдворимъ Царството Божие въ себе си.) Какъ ще дойде това Царство Божие? Вие искате да въдворите Царството Божие на земята чрѣзъ кръвта — то е невъзможно. Вие искате да въдворите Царството Божие чрезъ живота — и то е невъзможно. Ще започнете отъ духа, послѣ ще слѣзете въ живота и отъ тамъ ще прѣминетѣ въ кръвта. Отъ Духа излиза Любовта, а отъ Любовта излизать послѣдователно всички други блага. И кагато не успѣваме, то е защото започваме за Царството Божие отъ кръвта. Царството Божие трѣбва да започне отъ духа. Този духъ, който по нѣкой пѣтъ ни говори, туй не е Духътъ Божий, но то е словото. Значи, туй, което ни говори, то е словото, а глава на словото е Истината.

Глава на Истината пъкъ е Духътъ Божий. Разбрахте ли сега? Тъй че първо ти ще дойдешъ до Божественото въ тебе, и отъ това Божествено начало ще слѣзешъ въ разумното начало на твоя умъ. Вие искате да постигнете всичко изведнѣжъ, тъй като въ 1001 нощъ, съ единъ замахъ, магически.

За идущата срѣда ще напишете: коя мисль е най важна за всѣки едного отъ васъ отъ тази бесѣда.

Сега, изпѣйте тоновете: „до, ми, соль, до!“

Силага, смисълътъ на единъ тонъ зависи отъ туй, да внесемъ въ този тонъ нѣщо разумно. Щомъ внесемъ разумното въ единъ музикаленъ тонъ, добива се едно малко трептение, една мекота въ гласа.

Да изпѣемъ упражнението: „Вечеръ сутринъ отиде дойде“.

Изпѣйте сега упражнението „Вдѣхновение“!

Тѣзи упражнения ще употрѣбимъ за тониране. Ние трѣбва да употрѣбимъ мизуката като срѣдство за тониране, за възобновяване на организма. Когато обновимъ организма си, ние вече не ще можемъ да взимаме обикновенитѣ тонове. Защото трептенията на обикновенитѣ и тия на окултнитѣ тонове сж различни. Има малки класически парчета, които слѣдъ като се свирятъ, образуватъ съответни цвѣтозе на тоноветѣ. Силата на пѣсенята зависи отъ цвѣта, който се произвежда отъ нея. Дѣйствително, при сегашнитѣ ус-

ловия, при които живѣемъ, човѣкъ трѣбва често да се тонира. Въ нѣкои случаи, у нѣкои хора се заражда духовенъ мързель; други нѣкои ставатъ индеферентни, песимисти, искатъ да умратъ, да заминатъ за другия свѣтъ. Това, че искатъ да умратъ, подразбирамъ, че искатъ да смѣнятъ едно състояние съ друго. Той е недоволенъ отъ това състояние, въ което се намира и иска да го видоизмѣни въ едно по хармонично. Туй подразбирамъ подъ думата „смъртъ“, която човѣкъ желае --- да прѣмине въ по хармонично състояние, да забрави своитѣ тѣги и скѣрби. И нѣкой пѣтъ хората дѣйствително умиратъ, при което ставатъ такива промѣни съ тѣхъ. Но при бързитѣ промѣни, които ставатъ съ човѣка, не идва благословение.

Всѣки отъ васъ ще си избере по една дума отъ Писанието и ще я признася. Ще изучавате Писанието. Тия думи въ Писанието сѣ магически. Като намѣришь нѣкоя дума, която е приятна за тебъ, ще я произнесешъ веднажъ, дважъ, ще видишь какво влияние указва върху тебе. Като се изучава единъ стихъ, положението е сѣщото, както когато човѣкъ изпитва изворитѣ въ природата, докато намѣри нѣкой изворъ съ хубава, чиста вода. Т. м.

„Любовъта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

